

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 629/2023
22.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Невенке Важић, Бате Цветковића и Тајјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљених Дарка Николића и АА, због продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. и 61. Кривичног законика и др., одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног Дарка Николића–адвоката Милана Јањетовића и браниоца окривљеног АА-адвоката Милана Дабића, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К.бр.516/22 од 25.10.2022.године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.93/23 од 28.03.2023.године, у седници већа одржаној дана 22.06.2023.године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног Дарка Николића–адвоката Милана Јањетовића и браниоца окривљеног АА-адвоката Милана Дабића, поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К.бр.516/22 од 25.10.2022.године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.93/23 од 28.03.2023.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К.бр.516/22 од 25.10.2022.године, окривљени Дарко Николић је оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. и 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три године, а окривљени АА оглашен кривим да је извршио кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и два месеца.

Истом пресудом, окривљеном Дарку Николићу је изречена мера безбедности одузимања предмета и то једног шрафцигера-одвртача, црвено-црне боје, са натписом „beorol“, са дршком црвено-црне боје дужине око 15 цм. Оштећени ББ је ради остваривања имовинско-правног захтева упућен на парнични поступак. Окривљени Дарко Николић и АА су обавезани да заједно са окривљеним ВВ солидарно надокнаде трошкове кривичног поступка и то Основном јавном тужилаштву у Новом Саду износ од 72.101,00 динара, Основном суду у Новом Саду износ од 38.700,00 динара, те да

плате по 7.000,00 динара на име судског паушала, а окривљени Дарко Николић и 294.750,00 динара на име трошкова и нужних издатака браниоца по службеној дужности. Окривљени Дарко Николић је обавезан да заједно са окривљеним ВВ оштећеном ББ солидарно надокнаде трошкове на име ангажовања пуномоћника у износу од 147.600,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.93/23 од 28.03.2023.године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Новом Саду и бранилаца окривљених Дарка Николића, ВВ и АА, па је пресуда Основног суда у Новом Саду К.бр.516/22 од 25.10.2022.године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су поднели:

- бранилац окривљеног Дарка Николића – адвокат Милан Јањетовић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и 11) и став 2. тачка 2) и 3) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи другостепену пресуду и окривљеног Дарка Николића ослободи од оптужбе или окривљеног огласи кривим за извршење кривичног дела неовлашћено коришћење туђег возила из члана 213. став 2. КЗ. Иако формално не означава, из образложења захтева произилази да бранилац суштински указује и на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

- бранилац окривљеног АА – адвокат Милан Дабић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и 11) и став 2. тачка 2) и 3) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи другостепену пресуду и окривљеног АА ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтеви за заштиту законитости су неосновани.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног Дарка Николића-адвокат Милан Јањетовић и бранилац окривљеног АА-адвокат Милан Дабић у захтевима за заштиту законитости истичу да је побијаним пресудама прекорачена оптужба из разлога што је суд самоиницијативно извршио прецизирање оптужног акта и тако повредио одредбе члана 420. став 1. ЗКП. Ово из разлога што у оптужном акту нису прецизно одређене конкретно предузете радње, односно коју радњу конкретно је предузео свако од окривљених, да би се могло говорити о кривичноправном институту саизвршилаштва из члана 33. КЗ, те да је суд сам извршио прецизирање радње од 14.07.2020. године које су окривљени Дарко Николић и АА предузели критичном приликом, а сходно исказу окривљеног Дарка Николића. Бранилац је још истакао да суд није везан правном квалификацијом дела, али јесте чињеничним описом, те је сходно томе прописано да тужилац може у току

главног претреса изменити оптужницу или предложити да се главни претрес прекине ради припремања нове оптужнице, што значи да је само тужилац овлашћен за вршење измене оптужног акта а не и суд.

Изнете наводе захтева бранилаца Врховни суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Оптужним предлогом Основног јавног тужилаштва у Новом Саду, Кт.бр.2244/20 од 24.09.2020.године окривљенима Дарку Николићу и АА је стављено на терет да су заједно са окривљеним ВВ „...по претходном договору, у саизвршилаштву, способни да схвате значај свог дела и да управљају својим поступцима, свесни свог дела чије су извршење хтели, те да је исто забрањено, обијањем одузели туђе покретне ствари у намери да њиховим присвајањем себи прибаве противправну имовинску корист тако што су „дана 14.07.2020.године, заједно и по претходном договору дошли у Нови Сад возилом „Audi Q5“, регистарских ознака ..., а које возило користи окривљени АА и то из правца моста „Слободе“, а потом дошли до угла улица ... и ..., уз помоћ подесног средства обили браву на вратима путничког моторног возила „Wolkswagen“ тип „Golf 7“, регистарских ознака ..., у власништву оштећеног „Златиборац“ д.о.о. из Београда, које је било на паркингу, ушли у унутрашњост возила, стартовали мотор, и исто одузели и присвојили, власништво оштећеног, вредности 1.000.000,00 динара, након чега су се са одузетим возилом марке „Wolkswagen“ тип „Golf 7“ и возилом „Audi Q5“, удаљили са лица места, при чему је возило „Audi Q5“ ишло испред одузетог возила „Golf 7“, те су напустили Нови Сад, при чему је наведено одузето возило окривљени ВВ довезао у ..., где га је предао окривљеном Дарку Николићу, који је исто паркирао у двориште и помоћне просторије у ..., у ул. ... бр. .. које је претходно изнајмио од ГГ, на који начин су за себе прибавили противправну имовинску корист у укупном износу од 1.350.000,00 динара

Надаље, према садржини изреке пресуде Основног суда у Новом Саду К.бр.516/22 од 25.10.2022.године произилази да су: окривљени Дарко Николић, ВВ и АА „дана 14.07.2020. године, заједно и по претходном договору, способни да схвате значај свог дела и да управљају својим поступцима, свесни свог дела, чије извршење су хтели, свесни његове забрањености, обијањем одузели туђу покретну ствар у намери да њеним присвајањем себи прибаве противправну имовинску корист тако што су дошли у Нови Сад возилом марке Audi Q5“ регистарских ознака ..., регистарских ознака које возило користи окривљени АА, из правца моста „Слободе“, а потом дошли до угла улице ... и ..., где је било паркирано путничко моторно возило марке „Wolkswagen“ тип „Golf 7“, регистарских ознака ..., у власништву оштећеног „Златиборац“ д.о.о. из Београда, у вредности од око 1.000.000,00 динара, те је окривљени Дарко Николић уз помоћ физичке снаге прво разбио задње лево стакло на возилу и тако ушао у унутрашњост возила, а потом је подесним средством и то шрафцитером отворио браву и потом одговарајућим алатом стартовао мотор возила и исто су одузели и присвојили, тако што су се потом са ваведеним путничким моторним возилом и возилом „Audi Q5“ удаљили са лица места, при чему је возило Audi Q5“, ишло испред одузетог возила „Wolkswagen“ тип „Golf 7“, те су напустили Нови Сад, при чему је наведено одузето возило окривљени ВВ довезао у ..., где га је предао окривљеном Дарку Николићу, који је возило паркирао у двориште и помоћне просторије у ..., улица ... бр. .., а које просторије је претходно изнајмио од ГГ“.

Из наведеног следи да је разлика у чињеничном опису у томе што је у изреци оптужног акта наведено да су окривљени „уз помоћ подесног средства обили браву на вратима путничког моторног возила „Wolkswagen“ тип „Golf 7“, регистарских ознака ..., у власништву оштећеног „Златиборац“ д.о.о. из Београда, које је било на паркингу, ушли у унутрашњост возила, стартовали мотор, и исто одузели и присвојили“, док је у изреци пресуде наведено „да је окривљени Дарко Николић уз помоћ физичке снаге прво разбио задње лево стакло на возилу и тако ушао у унутрашњост возила, а потом је подесним средством и то шрафцигером отворио браву и потом одговарајућим алатом стартовао мотор возила“, док је у осталом делу чињенични опис остао неизмењен.

Према одредби члана 420. став 1. ЗКП, пресуда се може односити само на лице које је оптужено (субјективни идентитет пресуде и оптужбе) и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници (објективни идентитет пресуде и оптужбе).

Из одредбе члана 420.ЗКП произилази да закон не захтева идентитет у погледу правне оцене дела, али да захтева да између оптужбе и пресуде постоји идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истовестности дела, тако да евентуалне измене чињеничног описа дела у изреци пресуде морају остати у границама чињеничног основа из оптужбе, тачније у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива. По оцени Врховног суда, чињеничним описом радњи извршења у изреци правноснажне пресуде суд није прекорачио оптужбу, с обзиром да у чињеничном опису постоји идентитет лица која су оптужена и то окривљених Дарка Николића, АА и ВВ, ДД(субјективни идентитет) и дела која су предмет оптужбе и то кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ(објективни идентитет, а чињенични опис наведених кривичних дела у изреци првостепене пресуде у битном се не разликује од оног наведеног у оптужном предлогу.

Прецизирање радње извршења у изреци пресуде тако што је наведено да је окривљени Дарко Николић обио путничко моторно возило, иако је у изреци оптужног акта било наведено да су окривљени обили браву, ушли у унутрашњост возила, стартовали мотор и исто одузели и присвојили, не представља прекорачење оптужбе, јер у чињеничном опису нису додате нове радње окривљених, већ су исте само прецизиране, односно конкретно је наведено ко је предузео коју радњу, нити је повећана криминална количина радњи кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим и осуђен, нити су окривљени због наведене измене стављени у неповољнији положај. Због тога у прецизираном одређењу чињеничног стања у изреци пресуде нема прекорачења оптужбе.

Бранилац окривљеног Дарка Николића, адвокат Милан Јањетовић и бранилац окривљеног АА-адвокат Милан Дабић су у захтевима за заштиту законистости указали и на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, сматрајући да је у односу на окривљене учињена повреда одредбе члана 453.ЗКП, односно забране преиначења на штету окривљеног. Наведено браниоци образлажу тиме да је пресуда Основног суда у Новом Саду К.бр.1168/20 од 23.11.2021.године укинута по жалби изјављеној у корист окривљених Дарка Николића и АА, па самим тим у поновљеном поступку није било могуће мењати пресуду на штету окривљених, а што подразумева и чињенични опис радњи окривљеног.

Према садржини изреке пресуде Основног суда у Новом Саду К.бр.1168/20 од 23.11.2021.године, која је укинута усвајањем жалбе браниоца окривљеног Дарка Николића и враћена на поновно одлучивање, произилази да је окривљени Дарко Николић оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. и 61. КЗ осуђен на казну затвора у трајању од три године, окривљени АА оглашен кривим да је извршио кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и два месеца.

Одредбом члана 453. ЗКП је прописано да, ако је жалба изјављена само у корист оптуженог, пресуда се не сме изменити на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције.

Врховни суд сматра да су захтеви бранилаца и у овом делу неосновани, из разлога што у поновљеном поступку, након укидања пресуде Основног суда у Новом Саду К.бр.1168/20 од 23.11.2021.године, није измењена пресуда на њихову штету, јер окривљени Дарко Николић и АА пресудом Основног суда у Новом Саду К.бр.516/22 од 25.10.2022.године нису оглашени кривим за извршења других кривичних дела за које је предвиђена тежа кривична санкција, већ за истоветна кривична дела, нити им је изречена тежа казна, јер је у погледу кривичне санкције првостепена пресуда остала неизмењена (а и чињенични опис из прве првостепене пресуде К.бр.1168/20 од 23.11.2021. године је идентичан, опису из побијане првостепене пресуде).

Бранилац окривљеног Дарка Николића, адвокат Милан Јањетовић је указао и на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, односно да дело за које је окривљени Николић оглашен кривим није кривично дело, из разлога што недостаје елемент намере за прибављањем противправне имовинске користи, те да се евентуално може радити само о кривичном делу неовлашћено коришћење туђег возила из члана 213.КЗ, чиме суштински указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Одредбом члана 203.став 1. КЗ је прописано да ко туђу покретну ствар одузме другом у намери да њеним присвајањем себи или другом прибави противправну имовинску корист, казниће се новчаном казном или затвором до три године.

Одредбом члана 204.став 1. КЗ је прописано да ће се учинилац дела крађе из члана 203. казнити затвором од једне до осам година ако је крађа извршена обијањем или проваљивањем затворених зграда, станова, соба, каса, ормана или других затворених простора или савлађивањем механичких, електронских или других већих препрека.

Како је у конкретном случају у изреци побијане пресуде Основног суда у Новом Саду К.бр.516/22 од 25.10.2022.године наведено да су окривљени, на описани начин, заједно и по претходном договору са осталим окривљенима, обијањем одузели туђе покретне ствари у намери да њиховим присвајањем себи прибави противправну имовинску корист, испуњени су сви битни елементи продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. и 61. КЗ, за које дело је окривљени Дарко Николић правноснажно оглашен кривим, па се због свега наведеног, супротни наводи браниоца окривљеног, изложени у захтеву за заштиту

законитости а везано за повреду закона из члана 439. тачка 1) и 2) оцењују неоснованим.

Бранилац окривљеног Дарка Николића, адвокат Милан Јањетовић у захтеву указује и на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) и 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, па се овај суд у разматрање и оцену ових повреда, није упуштао.

Са свега изложеног, на основу одредаба члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија,
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић